

Jejich tajná láska trvá roky,
ale letošní léto může všechno změnit

Na
viděnou
příští
léto

ELIN HILDERBRAND

Na viděnou
příští léto

Copyright © 2020 by Elin Hilderbrand

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Dagmar Fleigová, 2021

Cover © Adéla Korbělářová, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1572-5 (pdf)

ELIN HILDERBRAND

Na viděnou příští léto

*Věnováno památce
Dorothey Benton Frankové
(1951–2019)*

*Mám tě ráda, Dottie.
Chybíš mi.*

Po padesátce

2020, léto dvacáté osmé

Události roku 2020: Umírá Kobe Bryant, covid-19, social-distancing, Zoom, Tik Tok, seriál o roztleskávacím týmu Navarro Cheerleading a... prezidentské volby v USA. Země je rozdělená. Názorový rozkol. Není úniku: volby jsou ve zprávách, v nočním vysílání, v novinách, na internetu, na webu, online, probírají se na večírcích, v univerzitních kampusech, na letištích, ve frontě ve Starbucksu, u baru v Margaritaville, v tělocvičnách (kluk, který chodí v šest ráno na běžecký pás, zapíná v televizi Fox News; žena přicházející v sedm přepíná okamžitě na MSNBC). Děti o tom s rodiči raději nemluví; manželství se rozvádějí; sousedé se hádají; spotřebitelé bojkotují některé výrobky; lidé dávají výpovědi z práce. Někteří mají pocit, že je štěstí žít v takové vzrušující době; zesilují zvuk, jsou s tím otravní. Druhým je z toho nanic; klikají na tlačítko Vypnout zvuk, ignorují to. Zkuste se ještě někdo zeptat, jestli půjdu volit...

Jenže letos je tu ještě jeden příběh, o kterém zatím nikdo neslyšel. Ten příběh začal před dvaceti osmi lety a ke konci se chýlí teprve teď – v létě 2020, na ostrově vzdáleném padesát kilometrů od pevniny.

Je konec. Za dané situace nelze začít jinak.

Mallory Blessingová říká svému synovi Linkovi: *Ve třetí zásuvce psacího stolu je obálka. V té nalevo, co zadržává. Všechny zadržávájí, myslí si Link. Chata jeho matky si hová na proužku země mezi*

oceánem a jezerem; to je krásná skutečnost. Ta špatná je... vlhkost. Znáte ty domy, kde se nedají dovířit dveře a ručníky nikdy neuschnou, a když si otevřete sáček se slanými brambůrky, musíte je sníst všechny naráz, protože za hodinu už nebudou křupavé. Link se potýká se zásuvkou. Musí ji nadzvednout a smýkat s ní ze strany na stranu, aby se dala vysunout.

V zásuvce je jen ta obálka. Na přední straně stojí: *Prosím volej.*

Link je zmatený. Tohle nečekal. Očekával matčinu poslední vůli nebo sentimentální dopis plný promyšlených rad a pokynů ohledně pohřbu.

Otevírá obálku. Uvnitř je proužek tenkého papíru. Žádné jméno, jen číslo.

Co s tím asi mám dělat? říká si.

Prosím volej.

O. k., přemítá Link. Ale kdo to vezme? A co asi tak budu říkat?

Zeptal by se matky, jenže její oči jsou semknuté. Zase usnula.

Link vyjde zadními dveřmi chaty a kráčí po písčité cestě vinoucí se kolem jezera Miacomet. Je červen na ostrově Nantucket – je slunečno, dvacet stupňů, noci i brzká rána jsou stále čerstvé, mezi rákosím kvetou irisy a na klidném modrém zrcadle jezera pluje párek labutí.

Labutě udržují partnerství po celý život, myslí si Link. Vždycky tím měly nad ostatními ptáky morálně navrch, i když někde četl, že i labutě jsou nevěrné. Doufá, že to byl nějaký internetový hoax.

Jako většina dětí, které se narodily a vyrostly tady na ostrově, má i on tu smůlu, že mu tahle představa připadá neměnná. A stejně tak považoval matku za věčnou a je teď zaskočený, že ona nyní, v jednapadesáti letech umírá. Melanom metastázoval do mozku; je slepá na jedno oko. Zítra ráno nastoupí do hospicu.

Při rozhovoru s doktorem Symonem se Link rozplakal a pak ještě jednou, když volal do místního hospicu.

Diplomovaná zdravotní sestra Sabina ho uklidňovala. Kladla mu na srdce, aby byl se svou maminkou při jejím „přechodu“. Byla to odezva na Linkovo postesknutí, že neví, co si bez ní počne.

„Je mi teprve devatenáct,“ řekl.

„To teď neřešte, na to je čas,“ odpověděla Sabina. „Váš úkol je teď být s maminkou. Dejte jí znát, že ji milujete. Ten pocit si odnese s sebou tam, kam teď odchází.“

Link vyťuká číslo z papírku do telefonu. Předvolba mu nic neříká – zjevně to *není* 206, Seattle, kde žije otec. Nenapadá ho, kdo by to mohl být. Linkovi prarodiče jsou mrtví, strýček Cooper žije v D.C. Cooper se rozvádí s manželkou Amy; je to strýčkův pátý rozvod. Minulý týden, když Mallory ještě měla světlé a veselé chvílky, říkala: *Coop se žení a rozvádí stejně, jako ostatní jedí krekry*. Coop se nabídl, že přijede, kdyby toho na Linka bylo moc. Už brzo, možná zítra.

Má snad maminka ještě jiné přátele mimo ostrov? S Lelandou přestala mluvit, když byl Link na střední škole. *Pro mě je mrtvá*.

Možná to je Lelandino nové číslo. To by dávalo smysl; měly by se usmířit, než nastane konec.

Telefon ale bere nějaký muž.

„Jake McCloud,“ představuje se.

Linkovi chvíli trvá, než tu informaci zpracuje. *Jake McCloud?*

Zavěsí.

Je tak konsternovaný, že se musí smát, pak koukne na zadní vchod chaty. Je to snad *vtip*? Maminka sice měla smysl pro humor, to určitě, jenže je chytrá a nelibuje si v nevhodných žertech. Že by Mallory na smrtelné posteli chtěla po Linkovi, aby zavolal *Jakeu McCloudovi*, to prostě není její styl. To se musí nějak vysvětlit. Link kontroluje číslo na papírku s číslem v mobilu, pak hledá telefonní předvolbu 574. Indiana – Mishawaka, Elkhart, South Bend.

South Bend!

Link se musí ušklíbnout. Případá si jako blázen. Co se to tu sakra děje?

Vzápětí mu zazvoní telefon. Číslo s předvolbou 574 volá zpátky. Link má chuť nechat hovor spadnout do schránky. Byl to nějaký velký omyl.

Ve všech rozhovorech působí Jake McCloud jako velmi zdvořilý muž. Link by snad tu situaci mohl prostě vysvětlit: maminka umírá a v zásuvce jejího psacího stolu se nějak ocitlo telefonní číslo na Jakea McClouda.

„Haló?“ bere Link telefon.

„Dobrý den, tady Jake McCloud. Někdo z tohoto čísla mi telefonoval?“

„Ano,“ odpovídá Link a snaží se, aby jeho hlas zněl profesionálně. Kdo ví; třeba bude Link moci využít tohle podivné nedorozumění k získání stáže u Jakea McClouda – nebo u *Uršuly de Gournseyové!* „Promiňte, myslel jsem, že je to omyl. Moje matka, Mallory Blessingová –“

„Mallory?“ polkne Jake McCloud. „Co je s ní? Je všechno v pořádku?“

Link se soustředí na okolo plující, majestátně se nesoucí labutě, je to jezerní král s královnou. „Je mi to líto,“ pokračuje Link. „Hovořím s Jakem McCloudem, že? *S tím* Jakem McCloudem, jehož manželka...“

„Ano.“

Link pokývne hlavou. „*Znáte* mou matku? Mallory Blessingovou? Co učí angličtinu na ostrově Nantucket?“

„Je všechno v pořádku?“ ptá se znovu Jake McCloud. „Jistě nevoláte jen tak.“

„Ano, mám důvod,“ praví Link. „Nechala mi vaše číslo v obálce a požádala mě, abych vás kontaktoval. Odmlčí se. „Umírá.“

„Ona...“

„Má rakovinu, melanom metastázoval do mozku. Obrátil jsem se na hospic.“ Ta slova jsou bolestivá a Link se nemůže zbavit pocitu, že je říká zbytečně. Proč by to mělo Jakea McClouda zajímat?

Na druhé straně je ticho a Link si dokáže pouze představit, jak Jakeovi McCloudovi dochází, že tenhle telefonní hovor byl určený někomu jinému, a přemýšlí, jak se z toho se ctí dostat.

„Prosím, řekněte Mal...“

Mal? zbystrí Link. Cožpak Jake McCloud, ten, co má slušnou šanci stát se prvním mužem Spojených států, nějak *zná* jeho matku?

„Řekněte jí..., že dorazím, co nejdřív to půjde,“ říká Jake. „Řekněte jí, ať vydrží.“ Odkášle si. „Prosím. Řekněte, že jedu.“

Po dvacitce

1993, léto první

Události roku 1993: Masakr ve Waco v Texasu; bombový útok na Světové obchodní centrum; smrt Arthura Ashe; R.E.M.; případ Loreny Bobbittové; *Neslušný návrh*: Robert Redford, Woody Harrelson a Demi Moorová; Severoamerická dohoda o volném obchodu; River Phoenix zemřel na předávkování; EU; kampaň Got Milk?; trenažér NordicTrack; Rabin a Arafat podepisují ve Washingtonu mírové dohody z Osla; napadení Moniky Selešové nožem na kurtu; *Samotář v Seattlu*; World Wide Web; Buffalo Bills potřetí v řadě prohrávají Super Bowl; *Show Jerryho Seinfelda*; Whitney Houstonová: „*I Will Always Love You*“.

Toto je první setkání s naší Mallory Blessingovou (ovšemže Mallory je naše děvče; jsme tu spolu v dobrém, zlém i ošklivém), je jí čtyřiadvacet, bydlí v Upper East Side v New Yorku se svou absolutně nejlepší kamarádkou na světě Lelandou Gladstoneovou, ovšem má ji ráda den ode dne méně. Pronajímají si společně byt v pátém patře budovy bez výtahu, s francouzskou restaurací v přízemí, odkud Lelandě místní kuchaři přenechávají ve všední den pečenou kachnu a jehněčí nožičky zbývající na konci směny. Lelanda nikdy Mallory nenabídne, aby s ní to kulinářské potěšení sdílela; bere to jako úlitbu za to, že *ona* sehnala tenhle byt, *ona* vyjednala nájemné a *ona* šla sedmnáctkrát do obchodu ABC Home pořizovat nábytek. Jediným

důvodem, proč Mallory vůbec v New Yorku bydlí, byla náhodná Lelandina poznámka (učiněná v opilosti), že by se jí celkem hodila spolubydlící, a Mallory, která se zoufale chtěla dostat od rodičů z domu v Baltimoru, si to mylně vyložila jako perfektní pozvánku. Mallory platí třetinu nájmu (suma je ovšem tak astronomická, že ji sponzorují rodiče) a spí za to na futonu v rohu obývacího pokoje. Lelanda koupila napodobeninu čínského paravánu, aby si Mallory mohla udělat soukromí, ačkoli ta to většinou neřeší. A právě tohle podnítilo první rozepři. Ukázalo se, že Lelanda nekoupila paraván proto, aby Mallory měla soukromí, ale proto, aby se nemusela koukat, jak si Mallory čte ty svoje romány, zachumlaná po uši v nechutné prošíváné dece z potíštěného kartounu ze své dětské ložnice.

Je to... nevhodné, říká Lelanda. Co trochu sebeúcty?

Problém s paravánem působí jen nepodstatnou neshodu ve srovnání s tématem práce. Lelanda se přestěhovala do New Yorku kvůli práci v módním oboru – jejím snem bylo dělat „něco kreativního“ pro *Harper's Bazaar* –, a když Lelanda řekla Mallory, že nejpopulárnější literární časopis ve městě *Bard and Scribe* hledá asistentku šéfredaktora, Mallory ihned poslala přihlášku. Pouhá vyhlídka na takovou práci změnila Malloryinu představu o tom, co pro ni může znamenat New York. Jestliže dostane místo asistentky šéfredaktora v *Bard and Scribe*, bude mít nové, umělecké, bohémské přátele a naskočí do úžasného života. Mallory neměla tušení, že Lelanda už o totéž místo požádala také. Na pohovor šla ovšem Lelanda, pak ji pozvali do druhého kola a nakonec to místo dostala a skočila po něm. Mallory to bez dechu konsternovaně sledovala, ale vlastně ji to vůbec nepřekvapilo. Kdyby New York byly šaty, padly by líp Lelandě, Mallory by je pořád upravovala a přešívávala, aby jí byly pohodlnější.

Lelanda teď každé ráno míří do kanceláře *Bard and Scribe* v prostorném loftu se střešní zahradou v SoHo, kde se pořádají skvělé

večírky pro lidi, jako jsou Carolyn Heilbrunová, Ellen Gilchristová či Dorothy Allisonová. Mallory zatím pracuje jako recepční v personální agentuře na pozici, kterou jí nabídl její „kariéerní poradce“, jemuž se jí nakonec zželelo.

Šestnáctého května 1993 však Mallory přijímá telefonát, jenž jí změní život.

Je neděle, půl dvanácté dopoledne. Mallory si šla zaběhat do Central Parku, pak se stavila na kávu a sezamovou houstičku se smetanovým sýrem a šalotkou a těší se na návrat do prázdného bytu. Stává se to jen tu a tam – jen zřídka, když se Mallory dostane z práce dřív než Lelanda nebo když odchází až po ní – a tenhle pocit svobody jí zvedne náladu. Mallory si může hrát na paní domu a připadat si jako Sara Creweová, která žila na Manhattanu devadesátých let minulého století v mansardě a neměla ani uhlí na topení. Onoho rána šestnáctého května je Lelanda se svými novými přáteli z *Bard and Scribe* na brunchi v luxusní restauraci Elephant and Castle. S předstíranou velkorysostí vyřídila pozvání i Mallory, byla si ovšem dobře vědoma, že Mallory odmítne, protože si to nemůže dovolit.

Zvoní telefon a Mallory jde ztišit písničku „Everybody Hurts“ od R.E.M., kterou má na svém přehrávači nastavenou na opakování. Letos je to její oblíbená, ale má zakázáno ji pouštět, když je Lelanda doma, protože Michael Stipe zní Lelandě jako skřípání nehtů po tabuli.

„Haló?“

„Miláčku?“

Mallory se sveze do jedné z moderních, ale nepohodlných kavárenských židlí, jež Lelanda koupila v ABC Home. Je to otec. Upřímně řečeno, může to být pouze někdo z malého okruhu lidí: rodiče; bratr Cooper; bývalý přítel Willis, který teď učí angličtinu

na Borneu (Mallory většinou volá v neděli, kdy jsou mezinárodní tarify nejlevnější, aby se pochlubil svým novým, exotickým životem); anebo Lelanda, která by volala proto, že si zapoměla kreditku a potřebovala by, aby Mallory sedla na metro a tu kartu jí přivezla.

„Ahoj tati,“ říká Mallory a na hlase je dost poznat, že se jí do hovoru moc nechce. To už by snad bylo lepší poslouchat Willise vykládat o komodských dracích.

„Miláčku?“ praví otec. Jeho hlas zní tak sklesle, že Mallory okamžitě oživne. Malloryin otec, Cooper Blessing sr. – pro Mallory i jejího bratra to byl vždycky prostě „Senior“ – je registrovaný patentový agent, majitel čtyř franšíz daňové konzultantské společnosti H&R Block ve Velkém Baltimoru. Jak lze čekat od takového muže, jeho vystupování je rezervované. Možná je to jediný člověk na světě, který se kdy narodil bez emocí. Teď mu ale z nějakého důvodu ztěžkl hlas. Někdo umřel? *Snad matka? Bratr?*

Ne, pomyslí si. Kdyby se něco stalo mamince, zavolal by jí bratr. Kdyby se něco stalo bratrovi, zavolala by matka. Přesto má Mallory divný pocit. „Umřel někdo?“ ptá se. „Tati?“

„Ano,“ odpoví Senior. „Teta Greta, Greta umřela... v pátek. Dozvěděl jsem se to teprve před pár hodinami. Volala Gretina advokátka. Asi ti něco odkázala.“

Dějí se takové věci ve skutečném životě? Jistěže ano. Malloryina teta Greta prodělala vážný infarkt. V pátek večer byla doma v Cambridge, vařila špagety puttanesca podle kuchařky *The Silver Palate Good Times* se svou „spolubydlící“ Ruthie. Senior jí říká Spolubydlící, protože Greta a Ruthie byly typické představitelky generace X, jak jste je mohli vidět v reality show *Skutečný svět*. (Detail o těstovinách puttanesca zná jen Mallory. O víkendech často navštěvovala Gretu a Ruthie v domě v Cambridge, a tak dobře věděla, že páteční večery

patří vaření doma, v sobotu se chodí do muzea, po čemž následuje večere někde ve městě a někdy divadlo, v neděli se čtou Timesy u houštěk a k večeři je čína a k tomu nějaký starší film v televizi.) Ruthie zavolala záchranku, ale záchranáři už nemohli dělat nic. Greta byla mrtvá.

Ruthie zařídila kremaci a spojila se s advokátkou Eileen Beersovou. Byla to Eileen Beersová, kdo zavolal Seniorovi. Senior se s Gretou neviděl skoro deset let, vlastně od doby, kdy zemřel strýček Bo a teta Greta si do domu nastěhovala Radcliffovu kolegyni, doktorku Ruth Harloweovou, která pro ni byla víc než spolubydlící. Eileen Beersová oznámila Seniorovi, že Greta odkázala Mallory překvapivou sumu sta tisíce dolarů a chatu na ostrově Nantucket.

Mallory se rozpláče. Mallory jako jediná z rodiny udržovala nějaký vztah s Gretou potom, co umřel strýček Bo. Psala jí každý měsíc dopis a tajně jí volala každé Vánoce; i přes nesouhlas rodičů pozvala Gretu na svou promoci; jezdila čtyři hodiny autobusem z Čínské čtvrti, aby strávila perfektní víkend v Cambridge.

„Je to pravda?“ otázala se Seniora. „Greta je mrtvá? Odkázala mi peníze a chatu? Peníze a chata jsou moje? Fakt *moje-moje*?“ Mallory se snaží, aby to neznělo, že jí jde o peníze a chatu víc než o zemřelou tetu. Ale nedokáže taky ignorovat to, co jí může osudově změnit život.

„Ano,“ říká Senior.

Když se Lelanda vrací z pozdější snídaně, doprovází ji aura koktejlu Bellini; její pleť má teď pod nepravidelnými vlnami nového účesu broskvový nádech. Chvilku trvá, než si uvědomí, co jí Mallory říká: Jen co dá vědět personální agentuře, stěhuje se. Jede na Nantucket.

„Pořád nechápu, proč bys měla opustit srdce civilizovaného světa a žít na ostrově padesát kilometrů od pobřeží,“ diví se Lelanda.

Je neděle, třicátého května, o čtrnáct dní později. Lelanda vzala Mallory na rozlučkový brunch do Coconut Grillu na Sedmdesáté sedmé ulici. Sedí u venkovního stolečku na předzahrádce pod žhnoucím sluncem, aby je mohli sledovat kluci se zvednutými límečky a klasickými pilotními brýlemi značky Ray-Ban, co jdou na burger a Bloody Mary do vyhlášené restaurace J. G. Melon. Jeden takový týpek – má mátově zelené tričko Lacoste – si posune o kousek brýle, aby si mohl prohlédnout Lelandu. Vypadá jako ten nafitěný zabiják Preppy Killer.

Lelanda je zmatená a taky smutná. Oznámení o blízkém Malloryině odjezdu okamžitě posílilo cit a náklonnost mezi oběma kamarádkami. Posledních čtrnáct dnů byla Lelanda moc milá. Nejen že snáší pohled na Malloryin nepořádek v posteli, dokonce sedává na kraji futonu a vede s Mallory dlouhé hovory o všem a o ničem. A Mallory moc dobře vnímá, jak se její kamarádka mění – rozverný mladistvý účes, kožená bundička koupená za nehorázných devět set dolarů v Trash and Vaudeville, přechod od lehkých míchaných osvěžujících nápojů Bartles a Jaymes ke kalifornskému Chardonnay Russian River –, a nemá zlost ani pocit, že o něco přichází.

Mallory a Lelanda si budou chybět. Kamarádi se odjakživa. Vyrostly tři domy od sebe v ulici Deepdene Road v baltimorském Roland Parku. Dětství měly idylické; jezdily na kole do Eddie's Market pro lízátko; poslouchaly na deskách písničky z *Pomády*, vycpávaly si sportovní podprsenky smotanými ponožkami a zpívaly do kartáčů na vlasy; za nocí plných sněhu sedávaly u Gladstoneových v horké vířivce; v Lelandině dětském pokojíku se spolu dívaly na seriál *General Hospital* a na plyšovém koberci hrály při reklamách prší. Až do střední školy byly jako andělci, pak začaly vyvádět. Když byly středoškolačky, koupil si Lelandin otec Steve Gladstone kabriolet značky Saab. Lelanda si ho bez dovolení vzala, uprostřed

noci přisvištěla před Malloryin dům a házela kamínky na okno Malloryiny ložnice tak dlouho, dokud se s ní Mallory nešla projet. Stáhly střechu a jely až do přístavu, na kazetáku si pustily *Upstairs at Eric's* od Yaz. Pochopitelně je chytili. Když dorazily zpátky do Deepdene Road s vlasy od větru divoce rozčuchanými, všichni čtyři rodiče stáli u Gladstoneů na zápraží.

Nezlobíme se, řekli (za tím byl zcela jistě Steve Gladstone, byl ze všech čtyř nejmírnější). *Jsmo zklamani*.

Mallory si vzpomíná, že tehdy nesměla čtrnáct dní ven. Lelanda taky ne, ale dostala se z toho po třech dnech.

„Potřebuju změnu,“ uvažuje teď Mallory a namáčí batátové lupínky do omáčky z javorového sirupu. „Postavit se na vlastní nohy.“ Kromě toho, střed civilizace už je jak rozžhavený kotel, a to ještě není ani červen; beton sálá, popelnice na rohu smrdí a není horší místo na světě než vlakové nástupiště číslo 6. Komu by se nechtělo přestěhovat se na léto na Nantucket? Nebo napořád?

Když o šest týdnů později volá bratr Cooper, aby Mallory oznámil, že požádal Krystal Bethuneovou po tříměsíční známosti o ruku a že se budou o Vánocích brát, je Mallory tak omámená svým životem na ostrově, že zapomene být řádně šokovaná.

„To je báječné!“ reaguje Mallory.

„To se ani nezeptáš, jestli jsem ji zbouchl?“ diví se Cooper.

„Zbouchl jsi ji?“

„Ne,“ odpoví Cooper. „Jsem do Krystal prostě šíleně zamilovaný a vím, že s ní chci strávit zbytek života, tak si říkám, na co budu čekat? Vezmeme se co nejdřív. Vše po zralé úvaze. Chci říct, nemám v plánu nakonec cuknout. Senior a Kitty by mě zabili. Už takhle ale nejsou dvakrát nadšení.“

„Chápu,“ říká Mallory. „A jak jste se vy dva vlastně seznámili?“

„Krystal mě obsluhovala v bistru Old Ebbitt,“ říká Cooper.

„Nic proti servírkám,“ praví Mallory. Mallory koneckonců taky dělá tři dny v týdnu servírku na koupališti Summer House ve Sconsetu. „Má nějakou školu? Tedy vůbec školu?“

„Chvíli chodila na Marylandskou univerzitu,“ odpoví Cooper.

To nic neznamená, myslí si Mallory. *Chvíli* znamená několik semestrů, nebo pár týdnů? Ale to je jedno. Mallory to nebude řešit; od toho mají matku. Kitty Blessingová je naprosto posedlá vzděláním, výchovou, společenským postavením.

„Tak ty se budeš o Vánocích ženit,“ přemítá Mallory. Je to něco, co nikdy nepochopila – Vánoce jsou už tak dost hektické, zběsile a plné stresu; proč to ještě zhoršovat? –, ale znovu si říká, nebude to řešit. „Kde to budete mít?“

„V Baltimoru,“ vyhrkne Cooper. „Krystelina matka nemá peníze a otec je úplně mimo hru.“

Mallory si představuje, jak na tu zprávu asi bude reagovat matka. Kitty sice prohraje válku, ale vyhraje rozhodující bitvu. Krystelina rodina je zklamání, takže nebude žádné kultivování dynastie. Ale taky to znamená, že Kitty neponese žádnou zodpovědnost za plánování svatby. Bude si trvat na decentní vánoční atmosféře (bílá světélka, šarlatové sametové stuhy, Handelův *Mesiáš*), nechce nic kýčovitého (žádné trpaslíky, cukrové suky ani „Rolničky“).

„Mám velkou radost, Coope,“ říká Mallory. Asi poprvé v životě to míní upřímně. Celých čtyřiaadvacet let trpěla chronickým syndromem sourozenecké ukřivděnosti. Cooper je zlatíčko, Mallory byla vždycky druhá. On byl vždy ten čokoládový lupínek v ovesných cookies, který všichni milují, ona jenom rozinka.

„Chtěl bych tě teď o něco požádat,“ říká Cooper.

„Aha,“ odpoví Mallory. Chce ode *mě* nějakou laskavost? To je novinka. Cooper pracuje jako teoretik výzkumného zařízení v Brookingsově institutu ve Washingtonu. Má důležitou, dokonce prestižní práci (Mallory ovšem nebude předstírat, že rozumí tomu, co bratr

vlastně dělá). Co by od ní tak asi mohl chtít? „Pro tebe cokoli, vždyť víš.“

„Chtěl bych mít nějakou rozlučku... nejen *večírek pro večírek*, chápeš, chtěl bych uspořádat akci na celý víkend. Nic bláznivého, jen já a Fray, pochopitelně, a Jake McCloud.“

Fray, *pochopitelně*, pomyslí si Mallory a zvedne oči. A Jake McCloud, ten záhadný Jake McCloud, je starší než Cooper a znají se z univerzitního bratrstva Fí, Gamma, Delta – krátce Fidži. Mallory ho vlastně nikdy osobně nepotkala. Párkrát s ním mluvila po telefonu a bylo to neobyčejně zajímavé.

„Takže?“ říká.

„No, myslel jsem si, že bych to mohl udělat v září o svátcích na Nantucketu?“ Odmlčí se. „Teda kdyby ti nevdali tři týpci rozvalení na sedačce... nebo na podlaze... nebo někde.“

„Mám dvě volné ložnice,“ upřesňuje Mallory.

„Fakt?“ raduje se Cooper. „Takže to je jako opravdový dům? Vždycky jsem měl dojem, že je to jen, no, nevím..., nějaká bouda?“

„Není to sice *dům*, jak má být, ale je to lepší než bouda,“ vysvětluje Mallory. „Uvidíš, až sem přijedeš.“

„Takže můžu?“ ptá se Cooper. „Na Svátek práce?“

„Jasně,“ potvrzuje Mallory. Víkend na Svátek práce, pomyslí si, to je ten, co řekla Lelanda, že možná přijede, jenže její plány jsou při nejlepším vůli nejisté. „Můj dům je tvůj dům.“

„Díky, Mal!“ raduje se Cooper. Z jeho hlasu je patrné nadšení i vděčnost, a když zavěsí, přejede Mallory rukou po prknech verandy ohmataných do hladka a pomyslí si, jak je to prima, mít konečně něco i pro druhé.

V den, kdy se odehrává tenhle rozhovor, je naše dívka opálená tak, že její pleť připomíná naleštěné dřevo, a čokoládově hnědé vlasy zlátnou. Z určitých úhlů vypadají téměř blond. Zhubla skoro

o čtyři kila – tedy odhadem; v chatě není váha – v každém případě má mnohem lepší kondici, zejména proto, že jediným způsobem přepravy je kolo s deseti převody, které si našla na inzerát v *Inquirer and Mirror*.

Chata tety Grety je teď Malloryinou chatou. Gretina advokátka Eileen Beersová má na starosti převod pozůstalosti a změnu jména pro placení daně a pojištění. Podepsáno, orazítkováno, doručeno. Ještě jedna věc ale Mallory nedá spát, něco, nač se nedokázala zeptat Seniora, ale zeptá se Eileen. „Neměla chatu dostat správně Ruthie? Byly to přece“ – nepoužije slovo *spolubydlící*, jenže vhodnější termín jí je nepříjemný. *Přítelkyně? Milenky?* – „partnerky.“

„Ruthie má dům v Cambridge,“ vysvětluje Eileen. „Má raději město. A vaše teta s jistotou věděla, že chatu na Nantucketu chce přenechat vám. Když psala závěť, říkala, že to místo má pro vás určité kouzlo.“

Kouzlo.

Mallory jezdívala na Nantucket každé léto, když byla na druhém stupni základní školy a pak na střední – do té doby, než umřel strýček Bo. Vzpomíná si, že první léto se tu necítila moc dobře, protože teta Greta a strýček Bo neměli děti, a jak říkala Malloryina matka, neměli ani mlhavou představu o tom, jak se o děti starat.

„Chytře si pozvali tebe a ne tvého bratra,“ říkála s úsměškem Kitty. „Moc dobře věděli, že ty si budeš jenom číst!“

Malloryin kufr byl toho léta zpola zaplněný samými knihami – Nancy Drewová, Louisa May Alcottová, tajně přibaleny výtisk *Jsi tam, Bože? Tady Margaret*. V příštích letech si už Mallory žádné knihy nevozila, zjistila totiž, že jednu celou stěnu od podlahy ke stropu, od stěny ke stěně v největší místnosti chaty zabírá knihovna. V létě teta se strýčkem zanechali čtení knih, co potřebovali do práce, a četli si pro radost; považovali to za tu nejlepší činnost, které se člověk může věnovat. A tak během šesti měsíců objevila Mallory

Judith Krantzovou, Hermana Wouka, Danielle Steelovou, Jamese Clavella, Barbaru Taylor Bradfordovou a Ericha Segala. Nic nebylo za hranou, nic nebylo spíš „pro dospělé“ a nic nemělo před čtením přednost; byla to ta nejuctyhodnější činnost, kterou se lze zabývat.

Mallory tetinu a strýčkovu chatu milovala. Společný prostor tvořila obrovská místnost s trámovým stropem a ořechově hnědým obložením. Byl tam zaprášený cihlový krb, tvrdá pohovka potažená zeleným tvídem, dvě rozvrzaná křesla, předpotopní televize s dvěma smyčkovými anténami a psací stůl s deskou ve tvaru ledviny pod jedním z oken obrácených k jezeru; tam teta Greta psala pohlednice a dopisy lidem, kteří žili doma v Cambridge. Dlouhý, úzký dřevěný stůl dělil obývací od kuchyně. Kuchyňská pracovní deska byla vanilkově mramorovaná a spotřebiče karamelově hnědé; na sporáku stál vždycky speciální hrnec na vaření humrů.

Chata měla jednu koupelnu obloženou malinkými čtvercovými kachličkami, které se leskly jak slída. V Malloryině pokojíčku se nacházela dvě dvoulůžka, jedno mělo matraci tvrdou jak beton, tam si dávala knížky, druhé bylo trochu měkčí, tam spala. Občas zašla do třetí ložnice, ale ta měla jen jedno okno obrácené do postranního dvorku a jedno s výhledem na oceán. Každý večer Mallory do usínání šuměly vlny a mořský večerní vánek byl natolik spolehlivě svěží, že celé léto nemusela použít větrák.

Tenhle ostrov si svoje lidi vybírá, říkávala teta Greta. Vybral si Boa a mě a tuším, že si vybral i tebe.

Mallory si vzpomněla na pocit, který v ní ta poznámka vyvolala, jako by dostala pozvánku do elitního klubu. Ano, pomyslela si. *Patřím na Nantucket.* Milovala slunce, pláž, vlny jižního pobřeží. *Příští stanice, Kuba!* hlaholil vždycky strýček Bo s rukama vztyčenýma nad hlavu, když vstupoval do oceánu. Milovala to jezero, labuť, kosy s červenými křídly, vážky, rákos a doutníky. Zbožňovala, když se strýčkem házeli žabky nebo jezdili na kajaku, a milovala dlouhé procházky s tetou,

kteřá nesla kuchyňskou nerezovou mísu na poklady, jež najdou – tvrdé mořské škeble, šneky, raky a hřebenatky, někdy schránku ostrorepa, kousky vyplaveného santalového dřeva, zajímavé kaménky, obroušená sklíčka. Byly den ode dne vybíravější, vyhazovaly naštipnuté ulitky a kamínky, co po uschnutí už nebyly tak hezké.

Milovala bouřkové dny, kdy vlny bičovaly pobřeží a dveře se síti proti hmyzu drnčely v rámu. Strýček Bo zapálil oheň a teta Greta uvařila humra. Hráli šachy, četli si knížky a v tranzistorovém rádiu poslouchali klasickou hudbu z bostonského rozhlasu.

V chatě je pořád jedna fotka tety Grety a strýčka Boa, kterou si Mallory pozorně prohlížela, když se sem nastěhovala. Sedí na ní na pláži, v plastových pletených židlích, mají mokré vlasy a nohy od písku. Po pár vteřinách si Mallory uvědomila, že tu fotku pořídila ona jejich fotoaparátem. Greta měla na sobě červené jednoduché plavky s květinovým vzorem, ručník ovázaný přes prsa, aby se nespálila. Tmavé vlasy, ostříhané na kluka, jí trčely do všech stran. Zářila – z jejího výrazu byla cítit nálada bezstarostného léta. Strýček Bo měl na očích sluneční brýle a na prsou mu ležel výtisk knihy Jamese Michenera *Chesapeake*.

Na tomhle obrázku vypadají šťastně, pomyslela si Mallory. Pokud ji paměť neklame, udělala tu fotku v létě před strýčkovou smrtí, sotva rok předtím, než se teta Greta dala dohromady s Ruthie a přerušila tím vztahy s Malloryinou rodinou.

Mallory byla pochopitelně zvědavá, jestli teta byla vždycky lesba a jestli třeba strýček taky nebyl gay. Možná jejich manželství bylo manželstvím účelovým nebo manželstvím z hlubokého, intenzivního přátelství, spojením dvou duší, nikoli těl.

Ale vlastně na tom nezáleží. Po tetě a strýčkovi se jí stýská, tuší však, že jisté duchovní stopy tu zanechali, protože na rozdíl od New Yorku, kde se často cítila sama, tady na Nantucketu se to nestalo ani jedinkrát.

V úterý, ve středu a ve čtvrtek pracuje přes oběd jako servírka v pobřežní restauraci Summer House. Má tu moc milou kolegyni, mladou Afroameričanku Apple, která je současně zaměstnaná jako výchovná poradkyně na zdejší střední škole. Mallory chce vědět, jestli ve škole nejsou náhodou nějaká volná místa pro učitele, nebo třeba jen nějaké zástupy. „Vystudovala jsem angličtinu,“ říká.

„Možná budeš mít štěstí,“ říká Apple. „Profesor Falco teď učí angličtinu ve specializovaných a rozšířených kurzech, jenže mu zrovna bylo sedmdesát a je hluchý na jedno ucho, tak si myslím, že možná odejde do důchodu. V takovém případě bych o tobě v září řekla přímo našemu řediteli, doktoru Majorovi. Nová krev by se nám hodila.“

Mallory je sice vděčná, ale nechce se jí přijít o léto. Summer House má dechberoucí výhledy na pláž Sconset i celý Atlantik. Hosté si mohou dát oběd na lehátku nebo si posedět u malých stolečků pod slunečníky. Jídlo není špatné – Mallory lidem doporučuje burgery, zapékané sendviče, saláty s krabími koláčky –, většinou se ale stará o nápoje. Specialitou baru je Hokey Pokey, drink se čtyřmi druhy likéru; stojí deset dolarů a většina hostů si dá dva i víc. Mallory si denně přijde i na dvě stě dolarů na spropitném. Většinou má směnu společně s Apple nebo s Isoldou, což je sice potvora, ale kdo ví. Barman se jmenuje Oliver. Je moc fajn a má australský přízvuk, což značně přispívá k úspěchu baru. Je magnetem pro mladé krasavice. A to hejno holčiček na baru (Isolda jim říká „Oliho děvčátka“) zas přitahuje pány s peněženkami.

Je to ta nejlepší práce, jakou kdy Mallory dělala. Stačí jí pracovat tři dny v týdnu, protože k tomu má dobře založeno od tety Grety v bance. Kratší úvazek poskytuje Mallory i dost času na čtení, plavání a opalování, objevování ostrova na kole a po směně si ještě může vyjít někam s Apple.

Každý večer, když usíná, děkuje v duchu tetě Gretě. Takový dar. Taková příležitost.

Ví dobře, že není vždy svátek. To ovšem letos v létě pro Mallory neplatí.

Poslední pátek v srpnu zvoní pozdě večer telefon. Mallory nechá hovor spadnout do záznamníku – když ale zaslechne Lelandin hlas, vysouká se z postele. Celé léto s ní skoro nemluvila. Před časem jí poslala dopis, v němž vylíčila chatu i svoji novou práci a právě probíhající flirt s barmanem Oliverem (vyklubala se z toho ukvapená jednorázovka, která jí teď sedí v hlavě jako nějaká citová bouračka). Dostala zpátky dlouhý dopis s odpovědí popisující léto ve městě – koncert kapely Indigo Girls v Central Parku; pracovní oběd v Cupping Room v SoHo, kde Lelandu posadili ke stolu vedle Matta Dillona; vybrala si pak odměnu na tržišti Greenmarket na Union Square. Text dopisu byl tak šťavnatý a silný, že si ho Mallory schovala pro případ, že by se Lelanda stala slavnou a přišli by se na ni zeptat třeba ze Smithsonianova institutu. Mallory potmě sahá po telefonu. „Haló? Lelando?“

„Mal.“ Stačí jediná slabika a Mallory ví, že Lelanda je opilá. Možná martini v Chumley's, nebo si přisedla do hloučku v Isabelle, kam prý chodívá Jerry Seinfeld. Bože, New York Mallory vůbec nechybí.

„Ahoj,“ říká Mallory. „Víš, je dost pozdě. Je všechno v pohodě?“ V koutku duše má strach, že jednoho dne zazvoní telefon a ona přijde o svůj nový život stejně tak rychle, jako k němu přišla.

„Takže, poslouchej...“ povídá Lelanda. *Poslouchej*, zní jako „psu-chej“. „Zamluvila jsem si letenky. Přiletím v pátek v osm večer a místo v pondělí budu muset odjet už v neděli, protože můj kamarád Harrison pořádá večírek na střeše –“

„Moment, moment,“ říká Mallory. Myšlenky se jí zadrhly jak chomáč zacuchaných nití. „O jakém pátku to mluvíme?“

„O příštím pátku,“ doplňuje Lelanda. „Ten víkend na Svátek práce. Jak jsme si to plánovaly.“

Plánovaly je velká nadsázka. Mallory si stoprocentně pamatuje, že když se minule objímaly na rozloučenou, Lelanda řekla: „Snad tě budu moct navštívit. Třeba na Svátek práce?“, na což Mallory odpovíděla: „Jsi kdykoli vítaná, Lee. Samozřejmě. Jsi moje nejlepší kamarádka.“

A pak na závěr dopisu Lelanda napsala: *Svátek práce mám pořád v hledáčku!*

Jistěže i Mallory ho měla pořád v hledáčku, jenže, jak se zdá, Lelanda zapoměla udělat jeden průběžný krok, totiž zavolat Mallory a zeptat se, jestli se jí víkend na Svátek práce pořád hodí, a v tomhle bodě měla Mallory v úmyslu Lelandě říct, že její bratr Cooper, Frazier Dooley a Jake McCloud přijedou do chaty oslavit Cooperovu rozlučku se svobodou a že by bylo potřeba, aby si Lelanda našla jiný víkend. Nicméně tenhle krok se nekonal a to je dost nepříjemné. Už nejsou malé holky, které bez varování přebíhají od jedné ke druhé z domu do domu; teď jsou dospělé.

Lelanda už si koupila letenky. Přiletí v pátek v osm.

„Musím ti něco říct,“ souká ze sebe Mallory. Není si jistá, jak Lelanda novinku přijme. „Ten víkend, co tu budeš...“

„No?“ ptá se Lelanda.

„Bude tu taky Cooper!“ To oznámení pak Mallory vyšperkuje plnou hrstí slovních cingrlátek, aby to celé znělo jako úžasné překvapení: „Neměla jsem kdy ti to napsat, ale na Vánoce se žení s jednou servírkou, jmenuje se Krystal.“

Chvilinku mlčí, aby Lelanda stačila vstřebat, co právě slyšela, a pak ji zavalí další porcí informací.

„Já vím,“ říká Lelanda. „Matka mi to říkala.“

„Ano?“ diví se Mallory, pak si ale pomyslí: *Jistěže ano.* Kitty a Lelandina matka Geri Gladstoneová jsou nejlepší kamarádky a hrají spolu od května do září v místním venkovském klubu tenis.

„No, Coop mě poprosil, abych mu půjčila chatu na rozlučkový večírek přes ten víkend o Svátku práce, a protože jsem si nebyla stoprocentně jistá, jestli přijedeš, souhlasila jsem.“

„Rozlučkový večírek?“ žasne Lelanda. „Znamená to to, co si myslím?“

„Ano,“ přisvědčí Mallory. „Přijede i Fray.“

Mallory měla dojem, že představa setkání s Frazierem bude pro Lelandu jak dvacet hřebíků do rakve, jenže teď slyší jen těžký výdech a pak nezřetelný výlev pronesený tónem, kterým se zřejmě Lelanda snaží Mallory – a snad i sebe samotnou – o něčem přesvědčit.

„To přejde, bude to muset být dobré, už je to pryč, bylo to tak dávno, teď už má jinou holku, Sheenu nebo Shebu, ale doneslo se mi, že se rozešli, a já mám rande každý víkend, zatím nikdo speciální, ale to je jen otázka času, jsem vybíravá, protože chodit s Frayem, upřímně řečeno, to mě vyškolilo, jak snadno se dá zvyknout na druhou třídu.“ Lelanda zmlkne, popadne dech. „Víš, že přijedu?“

„Ne,“ přiznává Mallory.

„Tak mu to neříkej,“ žádá Lelanda. „Bude to překvapení.“

Mallory má na průšvihy čich. Lelanda přijede na víkend a taky tu bude Frazier Dooley, její kluk ze střední. S ním šla na ples, s ním přišla o panenství. Oficiálně se rozešli, když Fray odešel na vysokou, ale Mallory ví, že se vlastně nerozešli nikdy. Když například měli sraz se spolužáky v klubu Bohager's v roce, kdy Mallory a Lelandě bylo jednadvacet, byl tam i Fray. Na konci večera s ním pak Lelanda odešla.

Možná je vlastně dobře, že Lelanda o víkendu přijede. Třeba se spolu z nostalgie a vzpomínek na staré časy vyspí a bude to závěr, který oba potřebují.

Tohle uvažování je nejspíš Pollyannin princip. Pravděpodobnější ovšem je, že Lelandin příjezd změní Coopovu pohodovou rozlučku se svobodou na nechtěné drama. Co s tím ale může Mallory dělat?

Po pár dnech Cooper volá Mallory a ta má nutkání mu všechno vyklopit. Snad to může být překvapení pro Fraye, ale nemůže to být překvapení pro bratra. Jenže se ukazuje, že i Coop má překvapení. „Rozlučka nebude,“ oznamuje.

„Ne?“ žasne Mallory. Na jednu stranu je to úleva. Apple zapsala Mallory na první místo pořadníku učitelů na zástupy a upozornila ji, že ji pravděpodobně zavolají hned první den. Na druhou stranu je to pro Mallory velké zklamání. „Jak to?“

„Krystal si nepřeje, abych dělal rozlučku,“ vysvětluje Coop. „Má dojem, že se tam vždycky děje něco brutálního.“

„Rozlučky jsou brutální,“ říká Mallory. „Řekni, prosím tě, Krystal, že tohle není rozlučkový večírek. Je to víkend s kamarády. Nebudou ani striptérky, ani pivní trychtýře, ani žádná koktejlová smršť.“ Odmlka. „Nebo budou?“

„To ne,“ odpoví mrzutě Cooper.

„Určitě to pochopí, strávíš přece víkend jen se dvěma kamarády a se svojí sestrou, ne?“ říká Mallory. „Ačkoli, popravdě, možná bude lepší, když to zrušíš, protože... na víkend přijede i Lelanda.“

„Cože?“ žasne Cooper. „Ty žertuješ. To je skvělé! Tak to musíme přijet. Fray by mi nikdy neodpustil, kdybychom nejeli.“

„Pro Fraye to myslím má být překvapení,“ říká Mallory. Vrací se jí nálada; bratrovo nadšení je nečekané. „Alespoň tak to Lelanda chce.“

Cooper se zachechtá. „To je fakt super!“ říká. „Zapomeň, co jsem říkal. Jedeme, a Krystal řeknu, že se s tím prostě bude muset nějak vyrovnat. Přijedeme s Frayem a Jakem trajektem v pátek ve tři odpoledne.“

„Budu tam,“ říká Mallory. „V plné parádě.“

Malloryina rychlovka s barmanem Oliverem měla pár pozitivních důsledků. Za prvé, ukončilo se tím dlouhé slaměné období. Mallory nikoho neměla od té doby, co Willis loni ve srpnu odjel na Borneo.

Za druhé, Oliver seznámil Mallory se svým kolegou Scottem, který se pokoušel před svatbou a nástupem na obchodní akademii prodat svůj kabriolet K5 Blazer z roku 1977.

A tak se v pátek brzy po ránu jde na blazera podívat. Je tak nádherně plážový, že se do něj okamžitě zamiluje a ani nemrkne, když zjistí, že má řazení, řadicí páka je totiž dlouhá jak stehenní kost. „Nové gumy,“ říká Scott. *Nezničitelný*. Předvádí jí, jak stáhnout střechu a jak ji čistě a pevně vysunout zpátky, ale je léto, takže Mallory ji hodlá mít pořád staženou. Předá Scottovi tři tisíce dolarů v hotovosti a přebírá akvizici.

(Scott má přitom stejný pocit, jaký měl, když musel nechat uspat svého labradora Radara. To auto miluje; prodává ho z donucení. Jeho snoubenka Lisa si myslí, že by měl koupit nějaké auto do města, aby mohl jezdit do školy, třeba jettu. On přitom nedokáže slovo jetta vyslovit, aniž by se při tom zašklebil. Být dospělý znamená taky umět něco opustit, říkali mu rodiče, když se všichni loučili s Radarem. Scotta trochu uklidňuje, že ta holčina, co si kupuje K5, není za volantem jen krásná, ale taky šťastná.)

Mallory má kabriolet! K5! Je černý jako had, má bílý závodní proužek – Scotty na barvě nešetřil. Veškerá nejistota z nadcházejícího víkendu je pryč. Mallory pouští rádio a vyrazí k trajektu.

Stojí na hlavním molu, když pánové vystupují z lodi. Bratr má rajčatově rudé tričko se zvednutým límečkem a Frazier, jehož blondaté vlasy jsou delší a rozježenější než kdykoli dřív, má pod nosem cosi, co Mallory připomíná knírek. Za nimi je ten třetí, o kterém Mallory ví, že se jmenuje Jake McCloud. Viděla ho na fotkách. Vybavuje si jednu z klubového večírku, hlavu na ní má zvrácenou dozadu a pusou otevřenou (směje se? zpívá?), ale Mallory neumí odhadnout, jak na ni osobní setkání zapůsobí.

On...

Není to prvoplánový hezoun. Nebo možná je. Jake je vysoký, urostlý, hezky ostříhaný. Má tmavé vlasy, tmavohnědé oči, nic příliš nápadného, vyjma tváře, všechno jde dobře k sobě, a když se usměje... aaa. Má úsměv hezounkého malého chlapečka, toho nejlíbeznějšího kloučka, až na to, že tenhle nakažlivý úsměv je součástí klasicky krásné tváře, takže ouha, to tedy ano. Mallory je... je... no, zpočátku je nesvá. Měla si něco udělat s vlasy, má je jen na temeni smotané do uzlu. Oči jí kryjí sluneční brýle značky Wayfarer a není nalíčená. Vzala si ustřižené šortky a bílé tílko a obula hnědé semišové sandálky, ve kterých je vidět odřený lak a stříbrné kroužky na prstech.

Proč si nezašla na pedikúru? Nebo se trochu nenastrojila? Matka by byla rozčilená.

„Ahoj kluci!“ volá Mallory. Objímá bratra, objímá Fraye a Jakeovi podává ruku. „Mallory Blessingová,“ říká. „To je fajn, že se konečně setkáváme osobně.“

„To je dost, co?“ říká Jake. „Nikdy jsme se nesetkali. Pamatuju si, když mi tě Coop poprvé ukazoval na fotografii. Řekl jsem...“ – „*Coop, kámo, musím ti říct, že jsem zamilovaný do tvé mladší sestry,*“ dokončuje za něj Coop.

Mallory tlačí podrážky sandálů do chodníku. Jen si z ní dělají legraci. „Ale ne, opravdu?“ říká s kamennou tváří. „To že jsi řekl?“

Včera v noci před usnutím jí táhly hlavou rozhovory, co měla s Jakem McCloudem, když byl s Cooperem na univerzitě. Mluvili spolu třikrát, v delším odstupu. Když Mallory coby nováček na Gettysburgu volala Coopovi do kampusu Univerzity Johnse Hopkinse, vzal to Jake McCloud.

Hned při prvním rozhovoru ji Jake zavalil otázkami na život v Gettysburgu. Co studuje jako hlavní obor? (Angličtinu.) Má dobré

spolubydlící? (Ujde to.) Už byla na nějakém večírku? (Ano, na několika.) Má kluka? (Ne.)

„To je fajn,“ řekl Jake. „Počkej si na mě.“

Mallory se zasmála. „Fajn, počkám. Vyřídíš prosím Coopovi, že jsem volala?“ Byla tak rozčilená, že zavěsila právě v momentě, když Jake říkal: „To chceš zavěsit tak brzo?“ Trochu si to vyčítala a chtěla zavolat zpátky, ale nakonec byl silnější důvod vrátit se k rozečtené knížce od Stephen Cranea.

Podruhé mluvila s Jakem o několik měsíců později, krátce před vánočními prázdninami. Byl to sobotní večer a Mallory se učila na závěrečné zkoušky z americké literatury. Rozhodla se zavolat Coopovi, zatímco čekala, až se v mikrovlnce ve společné kuchyňce udělá popcorn; nastavila si kuchyňský budíček na dvě minuty a deset vteřin. Kdyby se popcorn jen nepatrně připálil, zápach by nevyčpěl ani za několik dní a všichni na koleji by vymýšleli rafinované způsoby, jak se jí pomstít.

„Dobrý večer. Pokoj Coopera Blessinga,“ oznámil mužský hlas.

Mallory se usmála; věděla, že je to Jake. Pokaždé když volala Coopovi, trochu doufala (tedy, hodně doufala), že to zas vezme Jake. Teď to vzal. Mallory zaslechla v pozadí smích a hudbu. Večírek? *Byla* sobota večer.

„Tady Mallory,“ ohlásila se. „Cooperova sestra. Je tam... někde?“

„Mallory!“ vyhrkl Jake. „Tady Jake!“ Jeho hlas zněl silně, jako by na ni volal přes nějakou soutěsku.

„Ahoj!“ Pomyslela si: *bud' vtípná!* Mám mu říct, že dělám baby-sitting svému popcornu? To určitě ne. Já jsem *taková* šprtka. „Je tam někde Coop, Jakeu?“

„Ne-e,“ odpověděl Jake. „Teda, někde tady je, ale máme vánoční večírek, takže nejspíš vyvádějí se Stacey někde v suterénu na parketu.“

„Omlouvám se, to jsem si neuvědomila,“ řekla Mallory. „Já se učím na závěrečné zkoušky a jen jsem se potřebovala odreagovat.“

„Ano?“ pokračoval Jake. „A od čeho?“

„Od americké literatúry,“ vysvětlila Mallory.

„Já bych si dal taky túuru!“ smál se Jake. „Ne, promiň, to byl hloupý vtip. Zkoušky z americké literatury?“

„No jo,“ řekla Mallory. „Nechci tě zdržovat od večírku. Zavolám Coopovi zítra.“

„Od ničeho mě nezdržuješ,“ řekl Jake. „Moje holka zvládla vypít lahev vína už při přípravách na večírek, takže zvracet začala hned odpoledne, dorazit sem se jí prostě nepodařilo. Dobrá zpráva je, že si můžu sundat toho protivného kostkovaného motýlka.“

Toho protivného kostkovaného motýlka. Mluví, jako by si ho mohla představit, jak leží na zádech na Cooperově posteli s polorozepnutou společenskou košilí a s červeno-zeleným motýlkem MacGregorova klanu. Jake musí být krásný, pomyslela si. Má krásný hlas.

„A co na tu americkou literatúru čteš?“ zeptal se Jake.

„Hm...“ zamumlala Mallory. Nemohla pochopit, že ho to zajímá. Byla ještě nováček a na žádný vánoční večírek ji nikdo nepozval, ale i kdyby na nějakém *byla*, třeba i bez partnera, určitě by se nechtěla bavit o škole – navíc, o škole někoho jiného. „Normálka, tak, Hawthorne, Emerson, Thoreau, Crane, Twain, a auta...“

Jake se zasmál. „Ty jsi vtipná!“

„Třebas to chtěl slyšet?“ rýpla si.

Zasmál se znovu a pak zaslechla, jak si něčeho lokl. „Víš, to já jsem si nejdřív musel zapsat všechny ty úvody do biologie a chemie, co jsou potřeba před medicínou, a teprve letos jsem si mohl zvolit taky něco pro zábavu. Takže jsem teď v jedné anglické skupině na Umění románu a je to fakt skvělá přednáška! Čteme Jima Harrisona a Tolstého a Ethana Canina a Andreho Dubuse a Philipa Rotha...“

„Teda,“ řekla Mallory. Nepřiznala, že jediní dva autoři, o kterých z toho výčtu kdy slyšela, jsou Tolstoj a Roth a že ani od jednoho z nich nic nečetla.

„Víš, co budu dělat, až absolvuju? Začnu číst. Chci se stát knihomolem. Měl jsem jít studovat angličtinu, ale rodiče trvali na biologii, abych měl přípravu na medicínu. Otec je specialista na popáleniny, matka dělá chirurgii.“

„Takže se hlásíš na medicínu?“

„Příští rok ještě ne, a třeba nikdy. Prostě... když jsem vyrůstal, mí rodiče pořád pracovali a já chci dělat něco, kde budu moct přijít večer domů a hrát si chvíli s dětmi.“

Myslel tak daleko dopředu, že Mallory připadal jak člověk jiného druhu. Ona se snažila přecíst základní kánon anglické literatury (všechny ty bílé chlapy, jak zdůraznila její spolubydlící Bisma, byla to skutečnost, které si Mallory vůbec *nevšimla*, což bylo celkem žalostné); nebyla v situaci, kdy by přemýšlela o kariéře, tím méně o dětech. „A co tedy budeš dělat?“

„Možná budu pracovat pro jednoho lobbistu ve Washingtonu – pro jednoho z těch dobrých, pochopitelně. Já totiž, Mallory, jsem jeden z těch dobrých.“

„To sedí,“ potvrdila Mallory, pak se trochu lekla, jestli to neznělo moc naléhavě. Je čas končit, napadlo ji. Mikrovlínka pípala. „Tak se večer dobře bav. Cooperovi zavolám zítra.“

„Vyřídím mu to,“ slíbil Jake. „Bylo fajn si s tebou popovídat. Zachránilas mi večer.“

Potřetí spolu mluvili o mnoho měsíců později, v samém závěru jarního semestru. Mallory právě dohovořila s matkou, která jí řekla, že Coop získal stipendium ve Washingtonu, D.C., a že si bude v létě pronajímat pokoj ve čtvrti Chevy Chase. Mallory mu volala, aby ho poprosila, jestli by místo toho nepřijel domů. Nedokázala snést pomýšlení, že stráví celé léto jenom s rodiči a bude jediným objektem matčiny iritující pozornosti.

Jake vzal telefon po prvním zazvonění. „Blessingova rezidence.“

Mallory se uchichtla. „Jakeu?“ První ročník už měla skoro za sebou a začala být trochu průbojnější. „Tady Mal.“

„Mal znamená francouzsky ‚špatný‘, ale ty jsi určitě z toho špatného to nejlepší.“

Mallory nechápala, že hovor s někým, koho nikdy neviděla, může tak jiskřit. „Jak se máš?“ zeptala se. „Chystáš se... na finále?“

„To ano, díky za optání,“ odpověděl Jake. „Jenže nemám vůbec žádné pracovní nabídky, takže sedím na kraji postele tvého bratra a učím se na kytaru písničky Cata Stevense, abych se mohl živit jako pouliční umělec.“

„Miluju Cata Stevense,“ zasní se Mallory.

„Jako každý, kdo se vyzná,“ pokračuje Jake.

„Mám všechna jeho alba. Zvlášt' se mi líbí *Tea for the Tillerman*.“

Mallory se pokusila potlačit nadšení. Nemyslela si, že srážka s Jakem McCloudem by mohla mít ještě drtivější dopad, ale teď, když se dozvěděla, že má rád Cata Stevense, byla *naprosto ztracená*. „Polož telefon vedle sebe a něco mi zahraj.“

„A ty mi řekni, jestli to k něčemu je,“ vybídl ji Jake. „A jestli si budeš myslet, že ne, tak prosím zalži, zachráníš moje ego. Tak dobře, třeba něco z *Tea for the Tillerman*, jdu na to.“ Položil telefon a pak ho slyšela zahrát první akordy z „*Hard Headed Woman*“. Začal zpívat: „*I'm looking for a hard headed woman, one who will take me for myself...*“

Měl báječný hlas. Pevný, se skvělou intonací i frázováním. Bylo to sexy. Dozpíval až k mezihře a zvedl zas telefon.

„Tak co myslíš?“ zeptal se. „Mám toho nechat a poslat životopis do Long John Silver's?“

„Ty jooo!“ vydechla Mallory. „Jako pouliční umělec si přijdeš na spoustu peněz a získáš velikou slávu.“

„Hm, dík, to potěšilo,“ řekl Jake. Odkášlal si. „Heleď, voláš proto, abys mluvila s Coopem?“

„S Coopem?“

Mallory netuší, jestli si Jake pamatuje obsah těch pohotových odpovědí nebo že vůbec nějaké takové zazněly – bylo to tak dávno, před více než pěti lety. Cestou k autu ji napadá, že by asi bylo lepší, kdyby Jake nebyl její typ, protože tak by se alespoň mohla chovat přirozeně a nemusela by se bát, že se do něj bláznivě zamiluje.

A kluci jsou nadšení z jejího auta! Cooper si pískne a sedá si na místo spolujezdce; Fray a Jake se usadí vzadu a Mallory pouští rádio.

Fray navrhuje: „Stavíme se v obchodě: Platím.“

„Jasně,“ říká Coop.

„Mám doma dvě basy piva,“ informuje Mallory. „A lahev Jima Beama. Znáš svoje lidi.“

„Mal, miluju tě,“ chválí ji Fray.

„Hej,“ houkne Jake a plácne Frazieru přes rameno. „Ta je moje.“

„*Ta je moje*“? uvažuje Mallory. *Bude to opravdu tak jednoduché?*

Chce tomu věřit. Letos v létě se všechno tak báječně daří, s jedinou výjimkou, že se zatím nezamilovala. Mohlo by to přijít? *Že by teď?*

Po příjezdu jim Mallory ukazuje pokoje – Cooper říká, že bude bydlet s Jakem, aby Fray mohl mít pokoj sám pro sebe. (Mrkne na Mallory, je jasné, že myslí na Lelandu.) Jdou se převléknout do plavek a běží dolů po pláži rovnou do moře. Mallory se na ně chvíli dívá. Jake má pevná, dobře stavěná ramena; je zdatný plavec. Skáče do lámajících se vln, pak se vynoří a odhodí mokré vlasy z tváře. Všimne si, že ho Mallory pozoruje, a usměje se. Je to *naprosto ztracený*, myslí si Mallory a vrací se do domu připravit nějakou svačinu.

O sedm hodin později spolu budou stát v chladivém písku a Mallory bude křičet, až ji začne bolet v krku, a Jake jí řekne, ať volá policii, a Mallory si na zlomek vteřiny vzpomene, jak stála na zápraží

a s úsměvem obdivovala Jakeova ramena, a bude žasnout, jak strašně rychle se to celé zvrtilo. Bude si říkat, že to byla její chyba.

Nachystá Brie, slané krekry a na misku dá trochu chutney.

Napodobuje matku, která vždycky tvrdila, že život začíná předkrmem. Celý den už chladí pivo v pozinkované vaničce, kterou teta se strýčkem používali na koupele nohou. Připraví lahev whisky, tři chlazené koly, kyblíček s ledem. Partička se vrací z pláže. Když Cooper vidí prkénko naložené sýrem a sušenkami, pohlédne na Mallory.

„Oproti všem očekáváním se z tebe stala Kitty.“

Mallory pokrčí rameny a Jake i Fray se pustí do jídla. Předkrmem nikoho neurazíš.

Mallory má chuť pustit Cata Stevense, jenže nechce být tak přímočará – a co když si to Jake ani nepamatuje? Pouští R.E.M., „*It's the End of the World as We Know It*“.

Fray si nalévá beama s kolou. „*And I feel fine*,“ říká.

Slunce se právě sklání k západu, paprsky se téměř posvátně dotýkají zápraží. Mallory vypila dvě piva; nemůže pít moc, protože musí na letiště pro Lelandu. Připravila na stůl v kuchyni večeři pro čtyři, ale nechává místo pro pátý talíř. Nachystala maso na burgery, vařenou kukuřici, nakrájela rajčata na plátky. Ustříhla poslední květ hortenzie, co roste u dveří směrem k jezeru, a dala ji do zavařovací sklenice doprostřed stolu. Pánové se sprchují. *Pospěšte si*, popohání je Mallory. Letos na podzim musí sehnat někoho, kdo jí venku zbuduje zahradní sprchu. Když přijde z práce nebo se vykoupe v moři, má vždycky velkou chuť dát si venku sprchu – nad hlavou slunce nebo hvězdy a měsíc, vpravo jezerní kulisa, vlevo oceán.

Jake vstupuje do obýváku jen v osušce. „Tak tohle je kousek nebe na zemi.“ Cooper je rozvalený na zelené pohovce. „Měl jsem být na tetu Gretu hodnější.“ To ano, tos *měl*, myslí si Mallory, ale nechce dělat dusno.

Jake si prohlíží cédéčka. „Budu vybírat hudbu,“ hlásí se. Dál to Mallory zná, Cat Stevens hraje „*Hard Headed Woman*“.

„No vida!“ říká.

„Tohle je naše písnička,“ poznamenává Jake. „Pamatuješ?“

Fray vychází z ložnice, taky má okolo sebe jen ručník. „Co to je za hrůzu?“ ptá se a kývne svou sklenicí s pitím k přehrávači. „To je děsný.“ Pak luskně prsty. „Jo, Mal, zapomněl jsem, něco jsem ti přivezl.“ Zmizí v ložnici, vynoří se s velkým zabaleným dárkem a podává ho Mallory. „Něco do domácnosti. Dík za pozvání.“ Mallory to musí trochu rozdýchat. Že by snad i Frazier Dooley *dospěl*? „Děkuju,“ říká. „To je pozorné. Tos nemusel. Patříš do rodiny, vždyť to víš.“

Pokrčí rameny. „Rozbal to.“

Je to french press a k němu půl kila kávy z Vermontu. „No ne,“ žasne Mallory. „Jako bys tušil, že tu žiju s tímhle dinosaurem.“ Ukáže na kávovar značky Mr. Coffee na lince; byl tu už v roce 1978, když Mallory do chaty přijela poprvé.

„Tak už dost, přestaň z nás ostatních dělat křupany.“

„Pardon,“ říká Fray, „to je přece normální.“

Mallory musí na chvíli odpoutat pozornost od Jakea, aby si mohla převzít čerstvý dárek od Frazierera. Vždycky byl Cooperovým nejlepším kamarádem; když Mallory řekla, že patří do rodiny, myslela to vážně. Frazier žil se svými prarodiči hned za rohem vedle Blessingových, na Edgevale Road. Stejně jako Blessingovi a Gladstoneovi byli i Frazierovi prarodiče členy místního klubu. Jeho matka Sloane se objevovala jen tu a tam – byla profesionální diskotanečnicí (a taky byla závislá na kokainu – což se Mallory dozvěděla, když tajně poslouchala rodiče). O Frazierově otci se nikdy nemluvilo, a teď, když je Mallory starší, má podezření, že Sloane ani nevěděla, kdo otcem vlastně je. Walt a Inga, Frayovi prarodiče, byli moc milí lidé; Walt zastával v místním klubu funkci

předsedy dozorčí rady a Inga se každý týden starala o květiny u presbyteriánů v Roland Parku. Navzdory tomu byl Fray neustále v potížích. Byl chytrý, ale roztěkaný. Byl dobrý sportovec, ale choval se nesporně – křičel na rozhodčí v basketu, vyvolával rvačky při lakrosu. Dostal částečné stipendium od Vermontské univerzity a měl v úmyslu přejít do tamějšího lakrosového týmu, jenže si při tréninku přetrhl křížový vaz v kolenu a bylo po všem. V prvním ročníku měl tak špatné výsledky, že ho Walt a Inga donutili, aby si vydělal peníze, o něž přišel na stipendiu. Našel si tedy práci jako barista v kavárně v centru Burlingtonu. Po skončení školy tam zůstal a kavárnu vedl. Mallory ví, že přišel s řadou zlepšení – rozšířil jídelníček a zavedl pořádné kavářské večery s živou hudbou. Mallory byla pyšná, že se dostal z Baltimoru a že je z něj člověk, který nezapomněl hostitelce přivést dárek, přestože mu to dědeček s babičkou nepřipomněli.

Mallory odvede Coopa stranou. „Až dřevěné uhlí zešedne a udělá se žhavý popel, hoď tam burgery,“ říká. „Za patnáct minut budu zpátky.“

Lelanda stojí před letištním terminálem, má na sobě červené kostkované letní šaty, které vůbec nejdou k ofině obarvené na neonově růžovou. Zajímá se, když vidí auto; super *rachotina*, zhodnotí ho. Opře si hlavu o sedadlo a zadívá se na noční nebe. „Vzduch je tady nádherný. Potřebovala jsem vypadnout z města.“

„Doufám, že máš hlad,“ říká Mallory. „Kluci grilují burgery. Až se vrátíme, měly by tak akorát být hotové.“

„Fray tam je?“ ptá se Lelanda.

„Fray tam je.“

„Neví, že přijedu?“

„Neví,“ odpoví Mallory. Je to drsné, nebo vtipné? Mallory si není jistá.

Vidí v čím dál jasnějších barvách, jak se Fray, až uvidí Lelandu, neovládne, a protože se bude cítit podvedený, *zrazený*, roztříská třeba french press o zeď.

Když Mallory a Lelanda vstoupí do chaty, Cooper právě sundává burgery z grilu. Jake pouští hudbu a Fray má hlavu v ledničce.

„Koukejte, kdo přijel!“ říká Mallory a vede Lelandu dopředu.

„Lelanda!“ zvolá Cooper. „Ahoj zlato, máš dobré vlasy! Jak se vede? Vítej!“

Mallory se tají dech, když sleduje, jak Frazier spatřil Lelandu Gladstoneovou, tady na Nantucketu, přímo v obýváku.

„Lee?“ říká. Vypadá ohromeně – je to ovšem ohromení z radosti, žádný vztek.

„Ahoj Frayi,“ odpoví Lelanda.

Je to dobré, je to dobré. Připravili místo pro Lelandu a Mallory chystá lahev Chardonnay Russian River. Třesou se jí ruce, a když podává skleničku Lelandě, všimne si, že i jí se ruka chvěje. Ale co, jsou všichni dospělí, sedají si k večeři u úzkého dřevěného jídelního stolu, o kterém teta Greta vždycky tvrdila, že podněcuje konverzaci. Pozdvihují sklenky a připíjejí na novou etapu Cooperova života. Žení se. Když si ťukají, Mallory si všimne, že Lelandina a Frayova ruka se překřížily, a Kitty vždycky říkala, že to nosí smůlu.

„Ne křížem!“ upozorňuje Mallory, ale nikdo ji neslyší.

Z reproduktoru hraje Lenny Kravitz „*Are You Gonna Go My Way*“.

I po večeři je nálada dobrá. Lelanda se chce převléct, než půjdou ven. Frazier jde do koupelny a v ruce má holicí strojek – setkání s Lelandou ho přimělo oholit si to, co má pod nosem – a Cooper zvedá telefon a bere si ho do ložnice. Mallory myje nádobí; Jake se nabídne, že bude utírat.

Jake říká: „Mám dojem, že mi něco uniká.“

„Lelanda a Fray byli spolu na střední.“

„Aha,“ říká Jake.

„Vždycky spolu chodili,“ vysvětluje Mallory. „A nikdy to neskončilo.“

„Chápu,“ říká Jake.

„Chápeš?“ ptá se Mallory. Zmocňuje se jí žárlivost. Jake je pochopitelně příliš úžasný na to, aby neměl přítelkyni, mnoho přítelkyň, ale už kdysi doufala, že ho dostala. „Kde jsi vyrostl? Myslím, žes mi to neřekl.“

„V South Bendu v Indianě,“ říká.

Neví o tom místě nic jiného, než že je tam Notre Dame. „A ještě pořád jsi s tou holkou ze South Bendu?“

„Jestli jsem s tou holkou... to je dost silný výraz,“ říká. „Právě jsme se... nejsem si jistý. Byla to taková věc. Je to složité.“

„Jak se jmenuje?“ ptá se Mallory. Sama je překvapená, že si tolik troufá.

„Uršula,“ odpoví. „Uršula de Gournseyová.“

„Zní to jak jméno nějaké modelky,“ říká Mallory.

Jake se zasměje. „No... ne. To není. Je...“

„Doma v Indianě?“ ptá se Mallory s nadějí v hlase.

„V D.C.“ odpoví Jake. „Promovala na právnické fakultě v Georgetownu a teď pracuje jako advokátka v Komisi pro kontrolu cenných papírů. Jde po neveřejném obchodování a korporacích, co nehrajou podle pravidel, a tak. Přijali ji přímo z právnické fakulty.“

„Klikařka,“ uleví si Mallory. Usměje se na Jakea, což je od ní heroický výkon, protože tahle noc se mění na hroudu bahna na nohách. Jake má složitý vztah s orlem spravedlivým jménem Uršula de Gournseyová. Mallory je servírka. Flirt s ní je pro Jakea malé rozptýlení, taková hra. Mallory je pro něj něco jako mladší sestra. Nebere ji vážně. Nemůže mu stačit. Je pouhou perokresbou ženy, jen zčásti vybarvenou.

Mallory se natáhne po lahvi Jima Beama – z poloviny už vypitého –, přihne si, pak podá lahev Jakeovi, ten se také napije a Mallory říká: „Pojďme vyhlásit nástup. Jde se ven.“

Všechno je fajn, všichni se baví. Lelanda se převlékla do bílých džínů; Fray, teď už hladce oholený, má na sobě triko s Nirvanou. Všichni nasedají do blazera, když v domě slyší zvonit telefon.

„Nech to,“ říká Mallory Cooperovi. „Nejspíš je to Kitty, chce vědět, jestlis dojel v pořádku.“

„Ne, to je...“ Cooper běží rychle dovnitř, nechává čtveřici sedět v nastartovaném autě.

„Manželka,“ usuzuje Fray.

„Skvělé, jedu vepředu,“ říká Jake a přeseďá si vedle Mallory.

Sedí mlčky, čekají na Coopera. Mallory zaslechne slaboučký šelest za zády, mrkne do zpětného zrcátka a vidí Lelandu a Frazieru, jak se k sobě vinou.

Teda, to je *trapas*, myslí si. Zavře oči, čeká, až přestanou, jenže to se pochopitelně nestane. Bojí se podívat na Jakea, ale Cooperovi to trvá strašně dlouho, tak nakonec řekne: „Zajdeš se za ním, prosím tě, mrknout?“

„Jasně,“ kývne Jake. Zdá se, že je za důvod zmizet z auta vděčný. Běží do chaty a Mallory zapíná rádio. Hraje Counting Crows, „*Mr. Jones*“. Kéž by přišla vichřice nebo mor nebo kobylky – cokoli, co by přimělo Lelandu a Frazieru přestat.

Uršula de Gournseyová. Pracuje pro SEC ve Washingtonu, Jake tam bydlí taky. Nakonec se z něj stal lobbista firmy Big Pharma, tak zvané PharmX, říkal jim to při večeři. Nejsou to žádní svatoušci, jenže peníze byly tak dobré, že se to nedalo odmítnout, a kromě toho může využít své znalosti z medicíny.

Jake kluše zpátky. „Coop nejede.“

„Cože?“ říká Mallory.

„Říkal, že máme jet bez něho.“

„Ale je to přece *jeho* rozlučkový víkend,“ uvažuje Mallory.

„Prostě jed, Mal,“ houkne Fray ze zadního sedadla. „Řetěz s koulí na noze je těžký a pevně drží.“

V baru Chicken Box je plno. Tohle je poslední víkend, kdy mládež z ostrova vyráží na velký tah. Mallory je pyšná na to, jak je bar provozem krásně zašlý. Je to znamenitý plážový bar se stolky u bazénu, podlahou ulepenou od piva a každovečerní živou hudbou. Lidi všech generací mávají ve vzduchu lahvemi s coronou a vyřvávají přitom „*I want you to want me*“.

Jake se protáhne davem k baru a za chvíli se vítězně vynoří s pivem pro každého. Protlačí se s Mallory blíž k pódiu, ona se natáhne k frontmanovi a žádá „*Ball and Chain*“ od Social Distortion. Hrají hned, což Mallory udělá velkou radost – je to super narážka na Coopa –, jenže ji zároveň štve, že tu bratr není. O Cooperovi se vždycky říkávalo, že je jak přestárle dítě. Vyznačuje z něj pokoj, moudrost, klid typu *Jo, už jsem tu byl, to zařídím, neboj*. Když byli malí a skládali puzzle, vždycky věděl, kam který dílek patří, hned jak ho vzal do ruky; když se Kitty zauzloval řetízek na krk, přinesla ho Cooperovi a ten ho systematicky rozmotal. Mallory je docela jiná povaha, zářivě čistá, voní novotou, jako pár doposud neobutých střevíčků. Vždycky měla potíž nahlédnout na situaci z odstupu.

Teď je to ale jinak. Protože teď Mallory ví, že Cooper je na špatné cestě. Dovolil, aby jim Krystel pokazila víkend. Kdyby Kitty věděla, že Cooper odmítl jet s ostatními oslavovat svoji vlastní rozlučku, byla by zklamaná. Nic jiného nevádí matce víc než nevychovanost.

Mallory se otočí. Lelanda ani Fray nejsou nikde vidět a v tom davu je nikdy nemůže najít. Jake stojí těsně za ní a najednou se jeho ruka dotýká jejich boků, pak se sune výš. Mallory neví, co má dělat. Má

se otočit a přiblížit tvář k jeho, nebo je to moc? Rozhodne se nechat tomu přirozený průběh. Tančí a dělá jakoby nic.

Zatím je všechno v pořádku. Po poslední skladbě se rozsvítí světla a dav se přelívá od baru do Dave Street.

„Jsi v pohodě? Můžeš řídit?“ ptá se Jake.

Ano, Mallory se cítí dobře. Vypila dvě a půl corony, většinu z toho ale vypočila.

Když dojdou k autu, vidí Fraye, jak na zadním sedadle utírá pivo.

„Kde je Lelanda?“ zjišťuje Mallory. Zná Fraziera dost dlouho na to, aby mohla jen z toho, jak tiskne čelisti, říct, že něco není v pořádku.

„Odešla.“

„Co? Kam šla? Vy dva jste si něco udělali?“

„Narazila na partu lidí, které zná z New Yorku,“ oznamuje Fray. „Pozvali ji do baru ve městě a ona souhlasila. Nechtěla tu zůstat, že prý je tu přecpáno a nemají tu chardonnay nebo co to teď vlastně pije.“

To je fakt, myslí si Mallory. Chicken Box opravdu nenabízí chardonnay. Jenže právě o to jde.

„Tebe nepozvali?“ zajímá se.

„Ale jo, jenže to nebyli lidi jako my, Mal. Tohle byli Newyorčani, lidi od Breta Eastona Ellise.“

„Aha,“ kývá Mallory. „No dobře, je to velká holka. Cestu domů najde.“

Všechno je zatím v pořádku, víceméně. Mallory jede bezpečně zpátky do chaty. Doufá, že Lelanda s sebou má telefon, protože jinak... no, velká nevelká, bude mít potíž chatu na bezejmenné silnici najít.

Mallory zajíždí na příjezdovou cestu; Frazier vyskakuje ještě za jízdy a vrhá se do domu. Než vstoupí Mallory a Jake, už drží za hrdlo lahev Jima Beama.